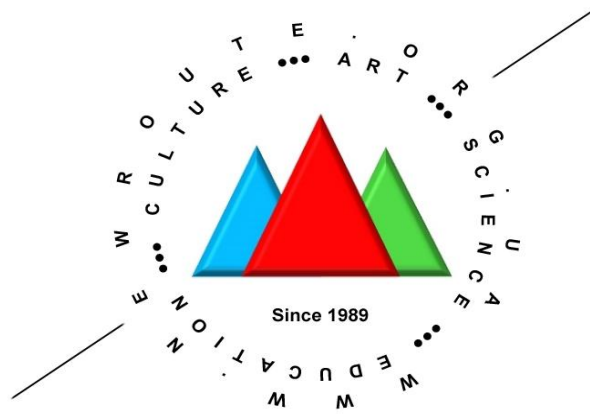

ISSN 2710-1177 (online)

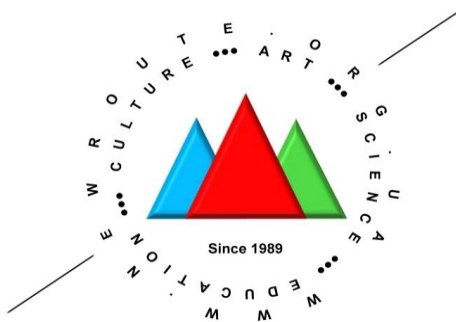

КРЕАТИВНИЙ ПРОСТІР

Науковий журнал

Електронне видання

2023 • № 11

КРЕАТИВНИЙ ПРОСТІР

Журнал засновано 2020 року.

Журнал є електронним науковим виданням.

Міжнародний стандартний номер періодичного видання ISSN 2710-1177 (online)

Журнал індексується за показниками h-індекс (Google Scholar), i10-індекс (Google Scholar).

Наукові статті розміщуються в базі даних інформаційного ресурсу «Наукова періодика України», в пошуковій системі наукових публікацій «Google Scholar», на сайті засновника www.newroute.org.ua.

Засновник та видавець журналу: «Соціально-гуманітарна науково-творча майстерня «Новий курс» (рік заснування – 1989).

Свідоцтво про внесення суб'єкта видавничої справи до державного реєстру видавців, виготовлювачів і розповсюджувачів видавничої продукції ДК№6392 від 07.09.2018. Видавець зареєстрований у глобальному реєстрі видавців Global Register of Publishers.

Свідоцтво про державну реєстрацію інформаційного агентства як суб'єкта інформаційної діяльності КВ №894-716Р від 16.08.2022.

Контакти: Телефон (Telegram та Viber): +380970440309, +380500301905, E-mail: creatspace2020@gmail.com, info@newroute.org.ua,

Офіційний сайт: <https://www.newroute.org.ua>, Телеграм-канал: <https://t.me/newroute1989>, Вайбер-канал: <https://cutt.ly/RLj0Ihy>,

Група у Фейсбук: <https://cutt.ly/ULj0vPt>

Публікація у журналі вважається науковою працею, яка опублікована у вітчизняному електронному науковому періодичному виданні та підтверджує апробацію наукових досліджень автора. Журнал не входить до переліку фахових видань України. Журнал є мультидисциплінарним науковим виданням. Автори несуть відповідальність за зміст (авторство та самостійність досліджень), точність та достовірність викладеного матеріалу. Редакція може не поділяти точку зору авторів.

Статті публікуються в рамках проведення міжнародної науково-практичної конференції «Креативна трансформація та модернізація сучасного суспільства», 28 січня 2023 р., м. Харків, Україна. Розміщення статті автора у журналі є підтвердженням участі автора у конференції. За результатами проведення конференції автори отримують електронний сертифікат (6 годин – 0.2 ECTS credits). Сертифікати оприлюднюються за адресою <https://www.newroute.org.ua/cer> (згідно Порядку підвищення кваліфікації педагогічних і науково-педагогічних працівників, затвердженого постановою Кабінету Міністрів України від 21 серпня 2019 р. № 800).

Редакційна колегія:

Кучин Павло Захарович, заслужений артист України, СГ НТМ «Новий курс» (головний редактор)

Акінішина Ірина Миколаївна, кандидат філологічних наук, доцент, Луганський національний університет імені Тараса Шевченка

Дубовик Наталія Анатоліївна, кандидат політичних наук, доцент, Державний університет телекомунікацій

Єрошенко Олена Віталіївна, кандидат мистецтвознавства, доцент, Харківська державна академія культури

Калініна Ольга Сергіївна, кандидат культурології, Харківська гуманітарно-педагогічна академія

Карпинський Борис Андрійович, доктор економічних наук, професор, Львівський національний університет імені Івана Франка

Кислюк Любов Вікторівна, кандидат наук із соціальних комунікацій, доцент, Національний аерокосмічний університет ім. М. С. Жуковського «Харківський авіаційний інститут»

Косуля Ірина Юріївна, кандидат соціологічних наук, доцент

Кучин Сергій Павлович, доктор економічних наук, професор, Харківський національний університет мистецтв імені І. П. Котляревського

Кучина Тетяна Ігорівна, СГ НТМ «Новий курс» (відповідальний секретар)

Сафонова Наталія Анатоліївна, кандидат філологічних наук, доцент, Дніпровський національний університет імені Олеся Гончара

Сторож Олена Василівна, кандидат психологічних наук, доцент, Рівненський державний гуманітарний університет

Рассомахіна Ольга Андріївна, кандидат юридичних наук, доцент, Європейський університет

Тополевський Віктор Юрійович, кандидат педагогічних наук, доцент, Харківська державна академія культури

Федоренко Микола Олександрович, кандидат філософських наук, доцент, Національна музична академія України імені П. І. Чайковського

Харченко Артем Вікторович, кандидат історичних наук, доцент, Національний технічний університет «Харківський політехнічний інститут»

Шевчук Інна Володимирівна, кандидат наук з державного управління, Хмельницький університет управління та права імені Леоніда Юзькова

УДК 009:3(082)

К79

Креативний простір: електрон. наук. журн. – № 11. – Харків: СГ НТМ «Новий курс», 2023. – 65 с.

© СГ НТМ «Новий курс», 2023

© Автори, 2023

ЗМІСТ

Стор.

Розділ перший**Педагогіка, соціологія, філософія, психологія, соціальні комунікації**

<i>Стеца Наталія Володимирівна</i> СУЧАСНІ ПРОБЛЕМИ ОСІБ З ІНВАЛІДНІСТЮ В УКРАЇНІ	... 4
<i>Onishchuk Illia Ihorovich</i> ASSIMILATION OF CULTURAL HERITAGE AS A MEAN OF SOCIOCULTURAL ADAPTATION OF FOREIGN STUDENTS IN HIGHER EDUCATION	... 7
<i>Костюк Наталія Леонідівна</i> ПСИХОЛОГІЧНИЙ ФЕНОМЕН ШКІЛЬНОЇ ДЕЗАДАПТАЦІЇ	... 9
<i>Старікова Галина Генівна, Льозіна Олександра Олександрівна</i> СУЧАСНІ ПІДХОДИ ДО РОЗРОБКИ ТИПОЛОГІЇ НЕЯВНОГО ЗНАННЯ	... 13
<i>Милян Жанна Іванівна, Палкуш Віталія Петрівна</i> ЗАРУБІЖНИЙ ДОСВІД АЛЬТЕРНАТИВНОЇ ОСВІТИ	... 15
<i>Козубовська Ірина Василівна, Шип Оксана Василівна</i> ДО ПИТАННЯ ПРО БАР'ЄРИ СПІЛКУВАННЯ	... 18
<i>Худавердієва Вікторія Анатоліївна, Бугай Сергій Анатолійович</i> ОСОБЛИВОСТІ ТА ПРОБЛЕМИ РОЗВИТКУ СУЧАСНОЇ НАУКИ ТА ОСВІТИ	... 20
<i>Шевелева Юлія Віталіївна</i> РОЗРОБКА АВТОРСЬКИХ ЗАВДАНЬ З МАТЕМАТИКИ – ВАГОМИЙ ВКЛАД У РОЗВИТОК ОСОБИСТОСТІ УЧНЯ	... 23
<i>Кошелєва Ірина Віталіївна</i> МЕТОДИЧНІ ПІДХОДИ ДО ВИВЧЕННЯ ІЄРОГЛІФІВ ПРИ НАВЧАННІ КИТАЙСЬКОЇ МОВИ	... 25

Розділ другий**Мистецтвознавство, культурологія, філологія, історія**

<i>Мішустіна Вероніка Олександрівна</i> ГРАФІКА ЯК ЗАСІБ БОРОТЬБИ ІЗ СТРЕСОВИМИ ПОДІЯМИ	... 28
<i>Полякова Юліана Юріївна</i> АКТОР ТА АНТРЕПРЕНЕР ЛЮДВІГ МЛОТКОВСЬКИЙ: НЕВІДОМІ ФАКТИ БІОГРАФІЇ	... 29
<i>Слоневська Ірина Борисівна, Пірошенко Світлана Юріївна</i> ВЕКТОРИ ІНТЕРПРЕТАЦІЇ ОБРАЗУ ЕДІПА У ЄВРОПЕЙСЬКОМУ КУЛЬТУРНОМУ ПРОСТОРИ	... 33
<i>Андрійчук Микола Тарасович</i> ЯКІВ КУХАРЕНКО ЯК ОРГАНІЗАТОР УКРАЇНОФІЛЬСЬКОГО РУХУ НА КУБАНІ	... 35
<i>Циватий Вячеслав Григорович</i> КУЛЬТУРНА ДИПЛОМАТИЯ ТА ІНСТИТУЦІОНАЛЬНІ ТРАДИЦІЇ ЄВРОПЕЙСЬКОГО ГУМАНІЗМУ ДОБИ СЕРЕДНЬОВІЧЧЯ І РАНЬОГО МОДЕРНОГО ЧАСУ: КРЕАТИВНИЙ, ПОЛІТИКО-ДИПЛОМАТИЧНИЙ І ТРАНСФОРМАЦІЙНИЙ ДИСКУРСИ	... 37
<i>Плецан Христина Василівна</i> СТРАТАП ЯК ОДИН ЗІ СТУПЕНІВ ЕВОЛЮЦІЇ КРЕАТИВНИХ ІНДУСТРИЙ: КУЛЬТУРОЛОГІЧНИЙ ВИМІР	... 41

Розділ третій**Спорт, фізична культура, рекреація, туризм**

<i>Семенов Андрій Іванович</i> ФІЗИЧНЕ ВИХОВАННЯ І СПОРТ ЯК ЖИТТЄВО НЕОБХІДНА ПОТРЕБА ЛЮДИНИ	... 44
<i>Короваєва Богдана Миколаївна</i> ФОРМУВАННЯ НАВИЧОК РОЗРОБКИ ЕКСКУРСІЙНО-КРАЄЗНАВЧИХ ТА СПОРТИВНО-ТУРИСТИЧНИХ МАРШРУТІВ ПРОМИСЛОВОГО ТУРИЗМУ У МАЙБУТНІХ ФАХІВЦІВ ФІЗИЧНОЇ КУЛЬТУРИ І СПОРТУ	... 46

<i>Антонишин Андрій Павлович</i> ТУРИСТИЧНО-КРАЄЗНАВЧІ ДОСЛІДЖЕННЯ ТЕРИТОРІЙ УКРАЇНИ У ДОСЛІДЖЕННІ ПАВЛА АЛЕПСЬКОГО	... 49
<i>Кроншталь Галина Степанівна</i> ПОРІВНЯЛЬНА ХАРАКТЕРИСТИКА СИСТЕМИ ВИЩОЇ ОСВІТИ ПОЛЬЩІ ТА УКРАЇНИ	... 50
<i>Victoriia Tsybulska, Halyna Bezverkhnia</i> MOTIVATION BASIS OF STUDENTS FOR ENGAGEMENT IN PHYSICAL STRENGTH EXERCISES	... 52

Розділ четвертий

Економіка, юриспруденція, політика, публічне адміністрування

<i>Малій Олена Григорівна, Ріяка Тимур Юрійович</i> ПРОГНОЗУВАННЯ ФІНАНСОВОГО СТАНУ ПІДПРИЄМСТВА ТА ДІАГНОСТИКА БАНКРУТСТВА	... 55
<i>Чурилова Ганна Валеріївна</i> ІНФОРМАЦІЙНЕ ТА АНАЛІТИЧНЕ ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ ПРИЙНЯТТЯ УПРАВЛІНСЬКИХ РІШЕНЬ	... 57
<i>Руданецька Оксана Стефанівна, Судома Руслана Іванівна</i> ДЕОНТОЛОГІЧНІ ПІДХОДИ ФУНКЦІОНУВАННЯ ЮРИДИЧНИХ СЛУЖБ В АГРОБІЗНЕСІ	... 59
<i>Окренець Володимир Юрійович</i> ОБЛКОВА ІНФОРМАЦІЯ ЯК ОСНОВА ПРИЙНЯТТЯ УПРАВЛІНСЬКИХ РІШЕНЬ: СУТНІСТЬ ТА ПІДХОДИ ДО КЛАСИФІКАЦІЇ	... 60
<i>Viacheslav V. Hladky</i> THE IMPACT OF WELFARE STATE POLICIES ON SOCIAL SECURITY	... 62

Розділ перший*Педагогіка, соціологія, філософія, психологія, соціальні комунікації***Стеца Наталія Володимирівна***Відокремлений структурний підрозділ закладу вищої освіти**«Відкритий міжнародний університет розвитку людини «Україна» Рівненський інститут***СУЧАСНІ ПРОБЛЕМИ ОСІБ З ІНВАЛІДНІСТЮ В УКРАЇНІ**

Проблеми інвалідності були і є достатньо актуальними для будь-яких країн, і народів, і вимагає уваги урядів і громадськості різних держав у напрямку пошуку, розробки і впровадження адекватних моделей суспільного устрою, оптимально пристосованих до потреб осіб з функціональними обмеженнями здоров'я з урахуванням ресурсних та інших можливостей суспільств, в яких вони існують. Ключові слова: інвалідність, конституційні права, соціальна реабілітація, медична реабілітація.

Актуальність. Незмінність і незворотність зовнішньо-економічного курсу України на інтеграцію до Європейського Союзу вимагає запровадження високих європейських стандартів і нормативів у соціальній сфері і перш за все у сфері захисту людей з інвалідністю. Світовою спільнотою визнано, що людям з інвалідністю має бути надана можливість та створені умови для того, щоб вони мали змогу брати повноцінну участь у всіх сферах суспільного життя нарівні з іншими категоріями громадян.

Проблеми інвалідності були і є достатньо актуальними для будь-яких країн, і народів, і вимагає уваги урядів і громадськості різних держав у напрямку пошуку, розробки і впровадження адекватних моделей суспільного устрою, оптимально пристосованих до потреб осіб з функціональними обмеженнями здоров'я з урахуванням ресурсних та інших можливостей суспільств, в яких вони існують.

При аналізі статистичних матеріалів зазначається, що кількість інвалідів в Україні зростає і надзвичайної значущості набуває їх соціальна реабілітація як спосіб їх інтеграції в суспільство, як механізм створення рівних можливостей інвалідам для того, щоб бути соціально затребуваними. Ця проблема актуалізується не тільки тому, що за останній час збільшилась їх кількість, що мають значні фізичні та психічні відхилення, а ще й тому, що дана категорія населення має низький рівень матеріального забезпечення, а також є морально незахищеною.

Зазначимо, що останнім часом ставлення до людей з інвалідністю суттєво змінилося і інвалідність розглядається як соціальне явище. Проте соціалізація та інтеграція осіб з інвалідністю потребують реабілітації, суттєвого оновлення системи спеціальної освіти, її форм і змісту, психологічного супроводу, нових інноваційних технологій, нових комплексних програм розвитку особистості та її більш ефективної і оптимальної соціально-трудової адаптації.

Мета – проаналізувати та систематизувати наукову літературу з проблеми дослідження, розкрити зміст поняття «реабілітація», дослідити технології соціальної роботи в реабілітаційних центрах та вказати на шляхи ефективної реабілітації осіб з обмеженням життєдіяльності в реабілітаційних центрах.

Особи з інвалідністю є найбільш вразливими членами суспільства, що потребують особливої підтримки та допомоги з боку держави. За даними Світової Організації охорони здоров'я, кожен десятий житель Землі – людина з інвалідністю, з них 120 млн. – діти і підлітки. Серед дітей з інвалідністю, найбільш чисельна вікова група 8-14 років (42,3%), переважають хлопчики (59%). Близько 80% дітей з функціональними обмеженнями виховуються в сім'ях, решта – в інтернатних закладах [3, с. 127].

На сьогодні інвалідність осіб є суспільною проблемою. Для цієї категорії населення нагальними залишаються проблеми, пов'язані з соціальним захистом, інтеграцією в суспільство, навчанням та працевлаштуванням, «безбар'єрністю» як архітектурно-транспортного, соціального так й інформаційного характеру.

Соціальна робота з даною категорією осіб передбачає їх всебічну підтримку з боку держави, дотримання конституційних прав. Вони потребують не лише соціальної та медичної реабілітації, а й створення таких умов, за яких людина з інвалідністю зможе зреалізувати себе в суспільстві в повній мірі.

Багатоаспектність проблем людей з обмеженими можливостями та їх сімей значною мірою знаходить відображення в технологіях роботи з такими людьми, в діяльності системи державного соціального забезпечення.

Погіршення екологічної ситуації, високий рівень захворюваності батьків, відсутність культури здорового способу життя, ряд соціальних, педагогічних, психологічних і медичних проблем сприяють збільшенню числа осіб з інвалідністю.

На даний момент в Україні немає єдиного терміну стосовно осіб, які мають фізичні або психічні відхилення. У засобах масової інформації, спеціальній літературі поняття: «людина з інвалідністю», «люди з обмеженими потребами», «особи з вадами розвитку», «особа з обмеженими функціональними можливостями», «люди з обмеженою дієздатністю» та ін.

Як наголошує С. Толстоухова, соціальна робота з дітьми з інвалідністю передбачає «широкий комплекс професійної соціально-педагогічної діяльності, що полягає у виявленні, визначенні та вирішенні проблем хворої дитини з метою реалізації та захисту її прав на повноцінний розвиток, індивідуально-зорієнтованій допомозі і співробітництві в її життєвому самовизначенні» [6].

Основною метою роботи соціального працівника з дітьми з інвалідністю є забезпечити їх емоційний, соціальний, фізичний та інтелектуальний розвиток, а також максимально розкрити їх потенціал для навчання.

Проаналізувавши наукову літературу з напрямку нашого дослідження, ми прийшли до висновку, що *проблеми дітей та молоді з особливими потребами можна розділити по таких напрямках:*

1. *Медичне обслуговування* (недостатня кількість і якість послуг безкоштовного лікування, профілактики, реабілітації та діагностики; недостатня кількість кваліфікованих фахівців);
2. *Матеріальне забезпечення* (недостатня кількість медичних і технічних засобів лікування; значна різниця між прожитковим мінімумом та встановленими виплатами по інвалідності);
3. *Вільне пересування* (невиконання вимог законодавства щодо пристосування споруд та транспорту до потреб людей з функціональними обмеженнями);
4. *Психологічна допомога дітям та їх батькам* (мала кількість інформаційно-методичного забезпечення інноваційних методів роботи);
5. *Підготовка дітей до самостійного життя* (незначна кількість в Україні центрів соціально-психологічної реабілітації дітей та молоді з функціональними обмеженнями);
6. *Освіта* (недостатня кількість закладів освіти зі спеціалізованими класами);
7. *Брак спілкування* (мала кількість клубів за інтересами, центрів соціально-психологічної реабілітації);
8. *Працевлаштування* [6, с. 132-133].

Освоєння соціального досвіду вимагає від українського суспільства розробки та впровадження нових технологій соціальної роботи для вирішення проблем даної категорії. До важливих видів технологій соціальної роботи з особами з інвалідністю відносимо соціальну діагностику, соціальну реабілітацію та соціальну адаптацію.

До змісту соціальної роботи з особами з обмеженими можливостями потрібно віднести:

- 1) вивчення соціально-психологічного стану осіб з обмеженою дієздатністю;
- 2) проведення соціально-педагогічних досліджень особливостей соціалізації дітей з інвалідністю з різними типами захворювань;
- 3) побутова реабілітація дітей з інвалідністю (навчання елементам самообслуговування та нормам елементарної поведінки в різних мікросоціумах);
- 4) проведення психологічного консультування осіб з інвалідністю з особистісних проблем;
- 5) здійснення психолого-педагогічної корекційної роботи;
- 6) організація консультпунктів для родичів з юридичних, правових, психолого-педагогічних питань;
- 7) розвиток потенційних творчих можливостей особи з інвалідністю;
- 8) формування якостей особистісної самодіяльності засобами спеціально розроблених психотренінгів та психотренуючих ігор;
- 9) організація культурно-дозвільної діяльності осіб з інвалідністю через проектування та впровадження різноманітних програм та форм роботи соціальних служб;
- 10) здійснення профорієнтаційної роботи серед молодих людей з особливими потребами;
- 11) вихід з конкретними пропозиціями щодо поліпшення життя таких осіб у суспільстві;
- 12) координація роботи з різними соціальними інститутами, що опікуються проблемами дітей з інвалідністю у суспільстві [2].

Розглянемо основні принципи організації соціальної роботи з особами з інвалідністю:

- а) діти з інвалідністю повинні продовжувати жити у своїх родині і вести, за необхідної підтримки, звичайний спосіб життя;
- б) особи з інвалідністю повинні брати активну участь в усіх сферах життя суспільства;
- в) особи з інвалідністю повинні отримувати необхідну допомогу в рамках систем охорони здоров'я, освіти, соціальних служб тощо;
- г) особи з інвалідністю повинні брати участь у загальному соціальному й економічному розвитку суспільства, а їх потреби повинні враховуватися у національному плані розвитку. Тобто, створення рівних можливостей означає, що державна політика повинна використовувати всі засоби таким чином, щоб кожна

дитина мала рівні можливості для особистісного розвитку, щоб вона могла у подальшому виконувати повною мірою свої обов'язки як повноправний член суспільства [7, с. 341-342].

Як свідчать дослідження науковців, близько 80 відсотків дітей з фізичними, психічними, розумовими вадами проживають в сім'ях. Труднощі, з якими вони стикаються, пов'язані з необхідністю догляду за дитиною, високими витратами на її лікування, оздоровлення, придбання засобів корекції. Головний тягар по догляду за хворою дитиною лягає на матерів: вони позбавлені професійної кар'єри, «замкнені в чотирьох стінах» з дитиною, яка має функціональні проблеми, залишаючись упродовж дня сам на сам зі своїми проблемами. Внаслідок цього у більшості сімей формується нездоровий психологічний клімат, спричинений низькими доходами батьків, що не забезпечують належне утримання дітей з інвалідністю. У сім'ях з дітьми з обмеженими функціональними можливостями можуть відбуватись порушення на психологічному, соціальному та соматичному рівнях. Зокрема зміни на психологічному рівні можуть проявитись відчуттям провини та психологічним пригніченням. На соціальному рівні порушення проявляються у соціальній ізоляції членів родини, обмеженому спілкуванні з іншими людьми. Соматичні зміни можуть призвести до порушень вегето-судинної системи, астенічних розладів тощо [5, с. 29].

В окремих сім'ях, де є дитина з особливими потребами, ставлення батьків характеризується її емоційним відторгненням, недостатньою потребою спілкування з дитиною, неадекватним стилем виховання тощо. До помилкових настанов батьків можна віднести:

- неприйняття ситуації («За що мені таке?»);
- перенесення провини на дитину («Безпорадна істота! Стільки сил, грошей – усе безрезультатно!»);
- пошук винних («Це все твоя «гнила» кров!»);
- фальшивий сором («Мені неприємно та соромно, що в мене «ненормальна» дитина»);
- синдром жертви («У мене немає життя!»);
- комплекс провини («Це мене Бог покарав! Мій борг – спокутувати провину»);
- самоприниження («Я завжди була нещаслива. Тільки зі мною може таке трапитися!»);
- манія «особливості» («Наша родина особлива, не така, як усі»);
- споживацькі потреби («Нам повинні усі йти назустріч – у нас таке горе!»);
- «убивча» жалість («Ця дитина така безпорадна! Вона нікому не потрібна такою. Без мене вона загине!») [4].

Також, як правило, близькі люди дитини з інвалідністю перебувають у стані хронічного стресу, викликаного її хворобою, обставинами лікування, навчання та виховання. Ще однією нагальною проблемою, що потребує вирішення – це проблема спілкування та соціального оточення. Більшість батьків, що мають дітей з інвалідністю, майже не спілкуються з колегами, друзями чи сусідами. Більшість свого часу вони присвячують догляду за хворою дитиною. Тому важливого значення набуває ставлення до дитини та її родини сторонніх людей – сусідів, дітей у дворі, пасажирів у транспорті.

Важливу роль у реалізації особи з особливими потребами у суспільному житті відповідно своїх потреб, навичок та здібностей відіграють працівники соціальних служб. Як наголошує О. Безпалько, працюючи з батьками осіб з інвалідністю, соціальний працівник повинен наголошувати їм на дотриманні наступних правил:

1. Ставитися до дитини з обмеженими функціональними можливостями як до такої, що вимагає спеціального навчання виховання та догляду.

2. На основі спеціальних рекомендацій, порад та методик поступово і цілеспрямовано:

- навчати дитину альтернативних способів спілкування;
- навчати основних правил поведінки;
- прищеплювати навички самообслуговування;
- розвивати зорове, слухове, тактильне сприйняття;
- виявляти та розвивати творчі здібності дитини.

3. Створювати середовище фізичної та емоційної безпеки:

- позбавитися небезпечних речей та предметів;
- вилучити предмети, що викликають у дитини страх та інші негативні емоційні реакції;
- не з'ясовувати у присутності дитини стосунки, особливо з приводу її інвалідності та проблем, пов'язаних з нею.

4. Рідним та людям, що знаходяться в безпосередньому контакті з дитиною з особливими потребами, потрібно:

- сприймати її такою, якою вона є;
- підтримувати і заохочувати її до пізнання нового;
- стимулювати до дії через гру;
- більше розмовляти з дитиною, слухати;

- надавати дитині можливості вибору: в їжі, одязі, іграшках, засобах масової інформації тощо;
- не піддаватися всім примхам вимогам дитини;
- не вимагати від неї того, чого вона не здатна зробити;
- не боятися кожну хвилину за життя дитини [1].

Основним завданням соціального працівника є реабілітація сім'ї, яка має дітей з інвалідністю, для того, щоб максимально ефективно задовольнити потреби самої дитини та її батьків.

Висновок. Визначено такі види реабілітаційних послуг в умовах реабілітаційного центру, як: соціальна реабілітація (забезпечує відновлення потенціалу людини з обмеженнями здоров'я як соціального суб'єкта); педагогічна реабілітація (забезпечує реабілітацію людини як суб'єкта діяльності), психологічна реабілітація (забезпечує особистісний аспект реабілітаційного процесу), медична реабілітація (сприяє відновленню можливостей людини як біологічного організму).

Як технологія, соціальна реабілітація передбачає сукупність методів, направлених на відновлення статусу людини з обмеженнями здоров'я в очах громадськості на медичному, побутовому, рольовому, професійному та особистісному рівнях.

Закон «Про реабілітацію інвалідів в Україні» реабілітацію осіб з інвалідністю відзначає як систему медичних, психологічних, педагогічних, фізичних, професійних, трудових, фізкультурно-спортивних, соціально-побутових заходів, спрямованих на надання особам допомоги у відновленні та компенсації порушених або втрачених функцій організму для досягнення і підтримання соціальної та матеріальної незалежності, трудової адаптації та інтеграції в суспільство, а також забезпечення інвалідів технічними та іншими засобами реабілітації і виробами медичного призначення.

Джерела

1. Безпалько О. В. Соціальна педагогіка в схемах і таблицях: навчальний посібник. Київ: Центр навчальної літератури, 2003. 134 с.
2. Богданова І. М. Соціальна педагогіка: навчальний посібник. Харків: Бурун Книга, 2011. 160 с.
3. Давиденко Г. В. Теоретико-методичні засади організації інклюзивного навчання у вищих навчальних закладах країн Європейського Союзу: дис. доктора пед. наук: 13.00.01 / Ганна Віталіївна Давиденко. – Київ, 2015. – 467 с.
4. Закусило О. Ю. Прикладні аспекти соціальної роботи із сім'ями, що мають дітей з особливими потребами. Актуальні проблеми навчання та виховання людей з особливими потребами. Київ: [б. в.], 2009. № 6(8). С. 76-82.
5. Інтеграція молоді з обмеженими фізичними можливостями в суспільство: громадсько-правові, соціально-психологічні та інформаційно-технологічні аспекти: метод. посіб. / Є. А. Клопота, В. Г. Бондаренко, О. А. Клопота [та ін.]. – Запоріжжя, 2008. – 114 с.
6. Толстоухова С. В. Соціальна реабілітація молоді з обмеженою дієздатністю. Київ: УДЦССМ, 2000. 184 с.
7. Шевцов А. Г. Освітні основи системи реабілітування осіб з обмеженнями життєдіяльності: дис. доктора пед. наук: 13.00.03 / Андрій Гаррієвич Шевцов; Національний педагогічний ун-т імені М. П. Драгоманова. – Київ, 2010. – 747 с.

Onishchuk Illia Ihorovuch

KNEU Kyiv College of Information Systems and Technologies

ASSIMILATION OF CULTURAL HERITAGE AS A MEAN OF SOCIOCULTURAL ADAPTATION OF FOREIGN STUDENTS IN HIGHER EDUCATION

Abstract. The article is devoted to revealing the specifics of the assimilation of cultural heritage by foreign students in the system of higher education. It is researched the mechanism of socio-cultural adaptation of education seekers from other countries through the prism of understanding cultural values in the educational process is studied. The main difficulties and risks of learning cultural heritage by foreign students in higher educational events are also revealed. *Key words:* cultural heritage, sociocultural adaptation, foreign students, higher education institutions.

Relevance of research. With the number of international students enrolling in higher education on the rise, it is increasingly important to address the challenges that they face in adapting to a given country's cultural heritage. Assimilation not only has the potential to benefit the individual international student but also the host community, both socially and economically. The role of cultural assimilation as a means of sociocultural adaptation for foreign students, strategies for successful cultural assimilation, potential benefits to both parties, and strategies for promoting cultural assimilation and inclusivity in higher education institutions requires detailed scientific examination.

Presenting main material. Cultural assimilation has been a topic of debate within the realm of higher education for some time. While some argue that the process of assimilating into a foreign environment can help improve academic success for international students [1], others worry that it can lead to a kind of homogenization, whereby valuable international elements are weakened [2]. Nevertheless, cultural assimilation can be a valuable tool for cultivating diversity and making sure that international students have the resources they need to excel in higher education. The implications of cultural assimilation must be thoroughly evaluated in order to ensure a balanced system within higher education wherein the value of different cultures is respected and all students are able to thrive.

Наукове видання

КРЕАТИВНИЙ ПРОСТІР

Науковий журнал

Електронне видання

№ 11

Видання українською та англійською мовами

Відповідальний секретар – Кучина Т. І.

Видавець СГ НТМ «Новий курс»
Вул. Манізера, 3, м. Харків, 61002, Україна
Тел. 097-044-03-09, E-mail: nr1989@ukr.net

Свідоцтво про внесення суб'єкта видавничої справи до
Державного реєстру видавців, виготовлювачів і
розповсюджувачів видавничої продукції
ДК №6392 від 07.09.2018

Свідоцтво про державну реєстрацію інформаційного агентства
як суб'єкта інформаційної діяльності
КВ №894-716Р від 16.08.2022